

Voorwoord

Met veel enthousiasme en trots presenteer ik jullie het tweede deel van de thrillerreeks *Misleid*, met als titel 'Verstrikt in de Duisternis'. Het eerste deel van deze reeks werd met veel lof ontvangen en ik ben verheugd jullie het vervolg te presenteren.

In dit tweede deel duiken we dieper in het leven van de personages, die nog steeds worstelen met de nasleep van de nachtmerrie die ze hebben meegemaakt in het eerste boek. Terwijl ze proberen hun leven weer op te pakken, worden ze geconfronteerd met nieuwe uitdagingen, geheimen en verrassingen die hen verder meeslepen in een web van bedrog.

Het is echter belangrijk om te weten dat 'Verstrikt in de Duisternis' niet losstaand gelezen kan worden. Het is aanbevolen om eerst 'Misleid onder de Zon' te lezen, aangezien dit boek de basis vormt voor de ontwikkeling van de personages en de voortgang van het verhaal. Alleen door het lezen van het eerste deel krijg je een volledig beeld van de complexe relaties, achtergronden en gebeurtenissen van de personages.

'Verstrikt in de Duisternis' neemt je mee op een intrigerende reis vol onverwachte wendingen. Je zult de personages nog beter leren kennen, hun diepste geheimen ontdekken en getuige zijn van een dappere strijd om de waarheid te ontrafelen.

Veel leesplezier!

Proloog

North Hollywood - 02:45 uur

Het is grauw, zoals iedere dag en nacht de afgelopen maanden.

'Pak je spullen, we gaan zo!' roept Zij naar mij.

Haar kille stem geeft me nog altijd kippenvel. Daaraan wennen is onmogelijk. Het is koud en emotieloos. Elke dag lijkt op de vorige. Het is een eindeloze herhaling van grauwheid en kilte. Er is geen warmte in haar woorden, geen teken van medeleven of begrip. Het enige wat ik kan doen is gehoorzamen, mijn emoties onderdrukken en me overgeven aan de eindeloze, monotone dagen. Het lijkt alsof de zon nooit meer zal schijnen en ik alleen de nachten meemaak. Alsof de kleuren van het leven zijn vervaagd tot grijstinten. Ik vraag me af of er ooit weer warmte en kleur zal zijn, een sprankje hoop dat me uit deze eindeloze duisternis kan trekken.

'Opschieten, we hebben niet de hele dag de tijd. Er staat een nieuwe lading!' roept Zij nogmaals.

Ja, mens. Ik kom al.

Ik loop de trap af naar de woonkamer, en haast me richting de bus waar Zij ongeduldig op me staat te wachten.

'Moet dit nou elke dag zo? Kun je niet één keer op tijd zijn?'

Ik hoor haar, maar ik heb geen energie om op haar te reageren.